

ADAM
CHROMÝ
REKVIEM
ZA PLUTO

PLUS

Rekviem za Pluto

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

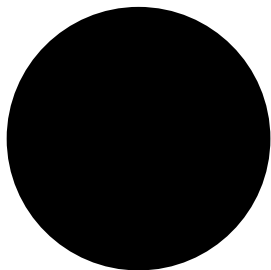
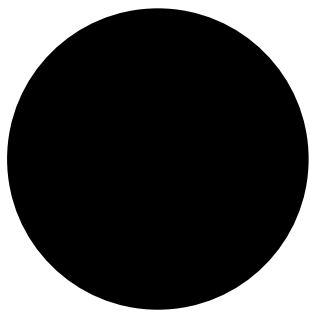
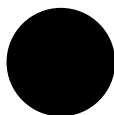
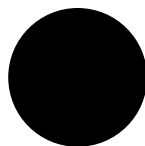
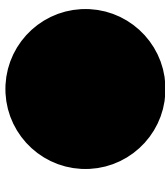
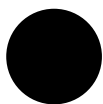
Adam Chromý

Rekviem za Pluto – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

**REKVIEM
ZA PLUTO**

A CO PŘÍDE, AŽ TO PŘÍDE?

**ADAM
CHROMÝ
REKVIEM
ZA PLUTO**

PLUS

**V roce 2006 věci přestaly dávat
smysl. Děkuji všem, díky nimž
už zase smysl dávají. A.**

© Adam Chromý, 2017

Cover Design © Tomáš Cikán, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-259-0622-4

ISBN e-knihy 978-80-259-0645-3 (1. zveřejnění, 2017)

VELKÝ TŘESK

Bylo pozdě. Alice netušila, kolik času ve vaně strávila. S jistotou věděla jen to, že venku už je tma. V koupelně chyběly hodiny, takže ztrácela pojem o tom, co všechno jí uniká. Pokud by ovšem na umakartové stěně visely, ručičky by spíše než za pět dvanáct ukazovaly, že nepozorovaně začal další den. A ten se s velkou pravděpodobností od toho právě uplynulého bude lišit jen datem v kalendáři.

Představě nástěnných hodin Alice natolik podlehla, že kapající kohoutek jí teď zněl jako tikání. V prostoru zaplněném horkou párou by na ciferník stejně neviděla, ale zvuk by byl dostatečným důkazem pomíjivosti. Pravidelné kroky imaginární vteřinové ručičky ji uklidňovaly, ale odpočítávání záhy ztratilo rytmus a začalo polevovat. Rozestupy se pozvolna prodlužovaly, až nastala chvíle, kdy natlakované vodovodní potrubí uvolnilo poslední kapku a následovalo zneklidňující ticho, které Alici vrátilo do reality.

Myšlenka na vylepšení koupelny ji však neopustila ani poté. Když už začala vybírat místo, kam by hodiny umístila, což nedalo v prostoru, který téměř kompletně zaplnila vana s pračkou a umyvadlem, příliš práce, narazila na problém, a vzápětí i na jeho řešení.

S Davidem se vlastně na vybavení domácnosti nikdy neshodli. Zatímco ona by upřednostnila klasické hodiny s číselným ciferníkem, on trval na digitální verzi, protože neakceptoval žádný rušivý zvuk. Jediným kompromisem tak bylo vyjít vstříc oběma stranám a nepořizovat nic. Žádný důvod

ke spokojenosti, žádný důvod k nespokojenosti. Takhle přece fungují nekonfliktní partnerské vztahy. Bez hodin měli alespoň zdánlivý pocit, že spolu nepromarnili svá nejlepší léta.

Dnes už se jí ani nechce věřit tomu, že se do vany vejdou dva lidi. Jak jen se sem s Davidem tenkrát napasovali? Nejspíš to bylo dost nepohodlné, ale o to láskou omámeným lidem přece vůbec nešlo. Chtěli poznat absolutní blízkost. Společná postel pro ně nebyla dostatečným symbolem intimity. Vystačili by si i s jedním ručníkem, kterým by si důkladně vzájemně osušili veškerá zákoutí těl, na nichž tenkrát bylo ještě co objevovat.

Teď si Alice užívá pohodlí koupele a respektuje normu, podle níž byla vana vyrobena. Jedna osoba jako měřítko osamělosti, dvě jsou nad rámec poskytnutého užitku. Chvíli, kdy vstane z vody a bude čelit teplotnímu šoku, se snažila co nejvíce oddálit, ale každá nepříjemnost je nevyhnutelná. Není kam spěchat. Musela by tady ležet až do rána, aby si David všiml, že něco není v pořádku. Chyběla by mu více ona, nebo volná koupelna?

„Nemusím to říkat, důležitější snad je, že to cítím,“ reagoval David v době, kdy ještě toužila být ujišťovaná o tom, že ji stále miluje. Před pár lety té banální odpovědi nevěnovala příliš pozornosti, ale už není dne, aby si na ni nevzpomněla. Tehdy to bylo naposledy, kdy se dožadovala slov, která postupem času přišla o obsah. Když je potřeba mluvit o lásce nahlas, věci přestanou dávat smysl.

Alice věděla, že na podlaze zůstanou stopy po jejích mokřích chodidlech. A jen tak nezmizí. Budou tady čekat na Davida, dokud se voda neodpaří, což se do jeho příchodu určitě nestane. Nesetře je. Nechá je tady jako nepříjemnou připomínku své existence. Takhle nenápadná revolta jí nahrazovala opravdové uspokojení.

•

Cestou do bytu, jemuž stále říkal domov, David dumal, zda žena, s níž sdílí jednu postel, bude spát, což by pro něj byla ta přijatelnější varianta. Pro jistotu si začal chystat větu, jíž by ji odbyl: „Zdržel jsem se v práci, potřeboval jsem něco dodělat.“

Ne, to nezní pár minut po půlnoci moc důvěryhodně vzhledem k tomu, že končí v šest. Ale mohlo se stát něco zásadního. Něco nad rámec běžného režimu.

„Stavil jsem se za Petrem.“ Ne, takhle se hájil posledně, Alice by si to mohla pamatovat.

Napadne ho, že by jí mohl napsat zprávu. Nacpat do sto šedesáti znaků něco v tom smyslu, že není nutné, aby na něj čekala. Ale omluvná esemeska by mohla způsobit větší podezření než osvědčené mlčení.

Nebude Alici rušit, pravděpodobně už spí. Udělá velkorysé gesto tím, že ji bude ignorovat. Po pravdě totiž netuší, jak jí v esemesce oslovit. Její jméno mu zní příliš cize a jakékoliv zdrobněliny mu připadají infantilní a nepřírozené. Nejlepší bude nedělat nic. Ostatně přesně tak už se David chová několik měsíců.

Zatímco se utěšoval, že ignorace je tou nejlepší volbou, jelikož nemusí nic předstírat a následně se cítit provinile, došel až na ulici, kde začínalo teritorium, v němž ztrácel svou nezávislost. Jakmile vstoupí do domu s adresou, kterou ve víře ve stabilní budoucnost celkem předčasně označil za své trvalé bydliště, bude opět tím, kdo se chtěl kdysi dělit úplně o všechno.

Ještě než otevřel vchodové dveře, automaticky se zaměřil na okno ve druhém patře. Už dávno ho nekontroloval s očekáváním, že z něj zachytí světlo a teplo domova. Obraz, který jej kdysi uklidňoval, teď naopak vzbuzoval nepříjemné pocity.

Tma pro něj nepředstavovala důkaz Aliciny nepřítomnosti. Sám ve společném bytě usínal naposledy loni, kdy mu soukromí doprálo její školení, během něhož si naplno uvědomil,

jak málo je tam pro dva lidi místa. Když se v druhém patře nesvítilo, měl naději, že jeho milá už spí. Kdysi nechtěl promrhat jedinou společnou minutu, ale po čtyřech, pěti, šesti společně strávených letech měl pocit, že už si vše podstatné řekli a jejich život připomíná reprízu seriálu, který divák přetrpí jen proto, aby si připomněl jedinou zajímavou scénu.

S kouřením Alice sekla po dvou měsících vzájemného sblížování. Když nad tím dneska uvažuje, byly to krásné časy. Tehdy by pro něj udělala cokoli, jen aby na stupnici dokonalosti postoupila o kousíček výš. Se závislostí vlastně nikdy neskoncovala, jen ji nahradila jinou. A od té nepomohou ani triky jako zázračné náplasti nebo inhalátor z teleshoppingu. Osudovou lásku jako z naivního románu nikdy nepoznala, ale setkání s ním bylo nejbliž tomu, co odpovídalo obsahu literatury pro dospívající dívky, jíž se nechala až příliš ovlivnit.

„Toho se drž, nic lepšího už taky nemusí přijít,“ stačila si říct tiše dříve, než to uslyší od své matky. Alice se toužila odevdat někomu druhému. Patřila Davidovi, ale stejně tak to vlastně mohl být kdokoli jiný.

Jen cigarety ji ubezpečovaly v tom, že ještě definitivně nepřestala být sama sebou. Celkem nelogický návrat ke zlozvyku s prokazatelně škodlivými účinky jí nabízel opravdovější prožitek než předstíraný orgasmus.

Když ji David nachytl poprvé, bála se, že ztratila jeho důvěru, klesla v jeho očích a stala se nezodpovědnou závislačkou. Styděla se sama před sebou, že jej zklamala, aniž ji vůbec stačil odsoudit.

„Zavírej za sebou dveře na balkon,“ překvapil ji. Myslela si, že to udělal z lásky k ní. Tehdy by ji vůbec nenapadlo, že tím získal první záminku k vzájemnému odcizování, která mu jednou přijde vhod.

Dohořívající cigaretu típla do provizorního popelníku ze zasviněného víčka od zavařeniny, jimiž je zásobují Davidovi rodiče. Ten opravdový si nikdy nepořídila, snad aby sama před sebou obhájila, že jde jen o přechodné období. Co by pak jako budoucí nekuřačka s popelníkem dělala? Naposledy se rozhlédla po noční obloze, na níž rozeznala maximálně Orion. Naklonila se přes zábradlí, jestli nezahledne vracejícího se Davida, což se k jejímu uspokojení nestalo.

Prázdný byt mihotavým světlem oživoval televizor se zvukem ztlumeným za hranici srozumitelnosti. Dialogy na obrazovce zněly podobně jako rozhovor ve vedlejší místnosti. Dávala přednost zpravodajskému kanálu, kde byla nejmenší pravděpodobnost, že uvidí něco záměrně zidealizovaného. Vylhaných příběhů se šťastným koncem už měla dost.

Po návratu z balkonu toho z právě vysílané reportáže nestačila moc pochytit. Záběrům z poloprázdného kongresového centra nevěnovala pozornost a ve chvíli, kdy byla řeč o největší změně ve vesmíru od dob velkého třesku, strčila hlavu pod tekoucí vodu do kuchyňského dřezu, napila se a vyplivla tekutinu s pozůstatky dehtu. Čištění zubů nebylo nutné, líbat se určitě nebude.

Alice zalehla do postele pūlené neviditelnou bariérou s uspokojením, že nebude nucena ptát se, kde se David zdržel, jak se to od ní očekává. A hrát si na uraženou už také postrádalo smysl.

V televizi promlouval muž v nemoderním obleku. Smysl jeho projevu jí unikal, protože postrádala předchozí souvislosti. Nejspíš to bylo jedno z mnohých varování před globálním oteplováním, tradiční výplně nočního programu s minimální sledovaností. Obrázky planet Alici připomněly zeměpisný atlas a uvědomila si, že do konce školních prázdnin zbývá jen pár dní. Raději by sledovala jiný program, ale byla příliš unavená na to, aby se pustila do přepínání kanálů. Na ovladači bylo osahané jediné tlačítko. To červené,

keré se velikostí lišilo od ostatních, aby bylo rozpoznatelné i potmě.

Každý den uzavírala nenápadným rituálem, jímž se vracela do časů, kdy měl David ještě snahu o její přízeň bojovat. Před spaním se podívala na displej mobilního telefonu s nadějí, že objeví blikající obálku. Kdysi by bez přání dobré noci, která byla stále méně a méně nápaditá, vůbec neusnula. A když se jich nedočkala, nepovažovala za ponížující nenápadně se připomenout. Odpověď přišla zpravidla do několika minut a ona mohla usnout s přesvědčením, že není sama.

„Máš se na co těšit, se mnou budeš mít Valentýna 365 dní v roce. Pořád jsem s Tebou, i když mě nevidíš. Líbám Tě úplně všude a těším se, až Tě za 17,5 hodiny zase obejmú.“

V té staré zprávě bylo ukryto všechno, po čem vždycky toužila. Nejvyšším projevem lásky pro ni bylo vidět „Tě“ s velkým T. Představovala si, jak jeho prsty musí v polovině věty přepnout klávesnici, a to jen proto, aby jí dal najevo, že u něj má výsadní postavení. Kolikrát si už zkontrolovala, že to do jednoho vzkazu dokázal protlačit třikrát?

Stejně tak se jí podlamovala kolena z časového údaje, který jí tehdy připadal jako celá věčnost. A příslib nekonečného Valentýna pro ni byl natolik fascinující, až jí vůbec nevadilo, že nebere v potaz přestupný rok.

Alice měla tuhle esemesku pořád uloženou v archivu zpráv. Dokud zůstane v paměti telefonu, nezmizí ani z té její. Kdykoli ji mobil varoval, že jeho kapacita je plná, této vzpomínky se odmítala vzdát.

Fungovala na její psychiku jako prášek na uklidnění. Jakmile se objevily pochybnosti, tato zpráva ji ujistila, že není důvod k obavám. Připomněla si, že bývala šťastná, a ten pocit v ní přetrvával.

Po nastěhování do společného hnízdečka lásky, které teď

vypadá spíše jako klec, nebyly esemesky nutné, protože je nahradila slova. Alice se snažila vybavit si první měsíce v tomto bytě. Byli schopni v posteli strávit celý víkend a hnu-li se od sebe jen v nezbytně nutných případech, kdy museli na záchod. Vtom ji vyrušil zvuk klíče v zámku dveří, na nichž se mělo jednou objevit společné příjmení. Zvuk, který kdysi rozezvučel její touhy, dnes nenáviděla.

Dřív než David vstoupil do místnosti, stačila vypnout televizi a ukrýt pod polštář mobil se zářícím displejem. Ten pohyb už měla dobře nacvičený a během několika vteřin dokázala vytvořit iluzi tiché noci.

Předstírat spánek pro ni bylo podstatně snazší než si nahlávat spokojenost. Ne, takhle přece nemůže strávit zbytek života.

David v předsíni nerozsvítil. Nechtěl, aby ji světlo upozornilo na jeho návrat. Těch pár nezbytných úkonů zvládne i po tmě.

Mokrý stopy na podlaze ještě nestačily uschnout a prozradily ji. Věděl, že nemohla upadnout do tak hlubokého spánku, aby jej vůbec neslyšela. Televizní obrazovka se ještě nevzpamatovala z necitlivého umlčení a do temného prostoru zákeřně vysílala pozůstatky pořadu, který nečekal, že bude tak rázně přerušen. Na její hru přistoupil a odebral se do koupelny, kde v naprosté tichosti vykonal základní hygienu. Tato očista stačila k tomu, aby do společné postele mohl vstoupit s čistým svědomím.

Alice v posteli ležela v nepřírozené poloze. Bála se jakkoli pohnout a korigovala svůj dech tak, aby odpovídal spícímu člověku. Přesto neodolala pokušení a jedno oko lehce pootevřela, aby alespoň na chvíli spatřila jeho siluetu a ujistila se, že za sebe neposlal náhradníka. Spací triko mu už předem ochotně připravila na okraj postele, čímž se vyhnula jakémukoliv kontaktu.

David ale její vstřícnost neocení. Natruc se nepřevlékl, aby do postele společně se svým oblečením přinesl i závan vzpoury.

Všiml si tiku za jejím namáhaným víčkem a poslouchal nepřírozeně pravidelné dýchání. Měl chuť její falešný spánek zneužít a nahlas říct něco, k čemu by se z očí do očí neodvážil. Ne, takhle to přece dál nejde.

Není to tak dávno, co Alice usínala nahá, aby na jejího miláčka pod peřinou čekalo překvapení, jemuž nikdy neodolal. Teď by ale nezaregistroval ani měsíc neoholené nohy. Dříve pro ni byla nahota přirozenou součástí vztahu, ale s uvádajícím zájmem se před ním začala cítit nesvá i v kalhotkách a podprsence.

Aniž jakkoli narušila předstírané oddechování, otevřela oči. Vedle Davida nemohla usnout a přirozenější jí přišlo civět do tmy než klamat své tělo. Příliš si lámala hlavu, než aby dokázala utlumit své životní funkce do klidového režimu. Alice se nemohla ubránit vizi, že by vše přece jen mohlo být jako dřív.

K muži, který od ní byl vzdálen jen pár centimetrů, sice cítila odpor, ale kdyby ji ze zvyku během spánku objal, nejspíš by se nebránila. Přestože toužila po tělesné blízkosti, vlastní hrdost ji od Davida držela v bezpečné vzdálenosti. Odmítnutí by pro ni bylo potupné, ale pokud by v něm probudila vášeň, připadala by si jako děvka.

Zatímco Alice přemýšlela o tom, která varianta by měla fatálnější důsledky pro jejich další soužití, zdálky se ozvalo znepokojivé zahřmění. Uklidnilo ji vědomí, že jde o blížící se bouřku nebo ohňostroj. Poslední válka na našem území skončila před více než půl stoletím a terorismus byl jen vzdálenou hrozbou, takže nebyl důvod k panice. Na konci galaxie se možná začal nepozorovaně bortit svět, ale Alici se celý vesmír smršknul do její ložnice.

Tam se obávala zásadní změny, stejně jako možnosti, že k ní nikdy nedojde. Kdyby se teď David zeptal, zda spí, předstírala by, že k ní jeho otázka nedolehla. Čas, kdy noční hovory představovaly východisko z napjaté atmosféry, už dávno vypršel. Když věci přestanou dávat smysl, zpravidla už je pozdě.

Pluto už nepatří mezi planety sluneční soustavy

25. srpna 2006

PRAHA (cam) – Vědci z celého světa na shromáždění v Praze rozhodli, že Pluto od nynějška neodpovídá definici planety sluneční soustavy. Ta má tedy už jen osm planet: Merkur, Venuši, Zemi, Mars, Jupiter, Saturn, Uran a Neptun.

Pluto se nově řadí mezi takzvané trpasličí planety. V Kongresovém centru v Praze to včera schválili účastníci valného shromáždění Mezinárodní astronomické unie (IAU).

Změna počtu planet byla součástí rezoluce, která nově definuje vlastnosti planet ve sluneční soustavě. Podle astronomů je proto v současnosti planetou jen takové těleso, které obíhá kolem Slunce a má dostatečnou hmotnost, aby vlivem své gravitace mělo kulový tvar.

Zároveň nesmí být satelitem. Musí být také ve svém prostoru do takové míry dominantní, že pročistí své okolí od ostatních tě-

les. U trpasličích planet podle astronomů tato podmínka neplatí. Právě tím se od tradičních planet liší. Schválená definice se však nevztahuje na planety mimo sluneční soustavu.

Jednání o nové definici planety byla po celou dobu trvání valného shromáždění bouřlivá. Podle původních návrhů se měl počet planet ve sluneční soustavě dokonce zvýšit na 12. Účastníci kongresu pocházející ze 73 zemí také nevyklučovali to, že by v budoucnu planet ve sluneční soustavě ještě přibýlo.

S tím však nesouhlasili někteří astronomové, jimž se nelíbilo, že by tak u veřejnosti pojem planeta změnil svůj dosavadní význam. Pluto objevil 18. února roku 1930 Clyde Tombaugh na Lowellově observatoři v Arizoně.

Debata o tom, zda má zůstat planetou, trvala několik posledních

let. V době jeho objevení si totiž astronomové mysleli, že je větší než Země. Na základě posledních poznatků je však zřejmé, že Pluto je dokonce menší než Měsíc.

Diskuse o Plutu zvláště zesílila loni v létě, kdy Michael Brown oznámil objev tělesa většího než Pluto, kterému se oficiálně začalo říkat UB313. Experti totiž pomocí Hubbleova vesmírného teleskopu zjistili, že UB313 měří asi 2400 kilometrů v průměru, tedy více než Pluto, jehož význam byl v minulosti naddimenzován.

Článek nepochází z deníku *Dobry den!*, v jehož redakci bylo stanovisko Mezinárodní astronomické unie vyhodnoceno jako „naprosto nepodstatná zhovadilost“.